

Byra alldeles nya och wadra

W i s d r ,

Den Första:

En fiskare gick wid bäckens strand, ic.

Den Andra:

Gordom grönlockade Hertza, ic.

Den Tredje:

Adjö omma fader, adjö omma mor ic.

Den Fjerde:

Orderna de kommo både hastigt ic.

Stockholm, Kongl. Ordens-Boktryckeriet, 1838.

Stilla Nygatan, Nr: 11.

Den Första:

En Syster gick wid bäckens strand,
Gick på Provences blomsterångar,
Och rörde med sin wanda hand
På Zittrans ljuswa, gyllne strågar;
I ögat tårarna de dröjde,
Hans åsyn Riddaren dock röjde. :;

2.

En Bröken stod på slottets wall
Och sådar ner i blomster-dalen,
Han hörde Zittrans ljuswa kall
Och lände ljuswa kärleks-qwalen;
En Syster gick fram med sången,
Hur mången af hans sång blef sånger. :;

3.

En Friherre från slottet kom,
Den gamle höga kampa-Hjelten,
(Från jagten nyss han wände om,
Och red så stolt hem öfwer fälten:)
Du syster mig hem må följa,
Jag ej din lön vill undandölja. :;

4.

En Bröken ned från wallen ser,
Hon såg sin far i tal med syster,
Hon gick bekymrad upp och ned,
Dess hjerta klappas blott för syster;
Ty han war en bland hennes wänner,
Og att hon honom endast känner. :;

5.

En syster gick till slottet nu,
Han gick omkring uti dess gångar,

Nå, sade Borgbern, såg mig du,
Har du så mången syster fångat?
Min ädla Herre det gör fången,
Med den kan jag ta världen fången. :/:

6.

En gammal lampa har begärt
Så höra en af Systers fånger,
Men har ej ansett mödan värdt
Att derom bedja flere gånger;
Men Riddarns dotter, kärleks-Gudar!
Ni sångade, när Sittern ljudar. :/:

7.

En Bröken såg på Syster
Då han i borgen slutat fången;
Och sen var icke kärleken
Att ta den Röda Jungfrun fången;
Hvarhån den Syster sedan dragit,
Han hennes hjerta med sig tagit. :/:

8.

En syster ur borgen gick
Och tårar flöto ur hans öga,
Hans hjerta hastigt länning fick
Af kärleken, den ljuftva, höga.
I ny förklädnad kom han åter,
Sitt kärleksqval till sittern gråter. :/:

9.

En Riddares, en Brökens sång,
Högt upp bland hedarna i Norden,
Genljudar nu den första gång;
Det älskas på den Öddra jorden,
De längta till de Röda dalar,
Der allt om deras kärlek talar. :/:

Den Andra:

Hertgas Barn.

Fördom grönlodade Hertga
älskade Himmels Gud;
Se, i sin famn, wid sitt hjerta
håller han ännu sin brud.

2.

Arfwingar hade han tvåanne,
(kärleken arfwingar ger;)
sonen han broddes på henne,
dottren på sådernet mer.

3.

Tålmod kallades gossen,
modren med sorg honom när;
och som de nattliga blösen,
bleknadt hans anlete år.

4.

Stafven, med törnliga taggar,
stöder och sårar hans arm;
striden, den ewiga, waggas
han i sin suckande barm.

5.

Stilla han wandrar och dyfter,
dgat till jorden står ner.
Hoppet, hans Rönare syster,
pekare åt Himlen och ler.

6.

Lefwande är hon som tankan,
glad som den blommande vår,
och med en bindel af rankan
såstes dess flygande hår.

7.

Brodern med plågorna såltar,
tröttnad, men manlig och fast.
Systren, den vingade, flåstar,
och de fly alla med hast.

8.

Ljus — allvar! svärjen oss bågge,
svärjen oss huldhet och tro!
Följen oss till dess vi lägge
ner våra husvud till ro.

9.

Råmpande son utaf Hertha,
håll mig i stormarne oyp,
trösta mitt lidande hjerta
Himmelens dotter, ditt hopp.

Den Tredje:

Adjo ömma fader, adjo ömma mor, Min bana är
wigtig, min bestämmelse är stor, att lyda Gud och
CARL JOHAN han är den sällaste, det är allt
hwad vi tror.

2. Ja Herren beware vår Nådiga Kung, med
honom följer gammal, med honom följer ung: Hans
wapen månd blänka, mot himmelen stina, att swär-
det och sviran ej må blifwa honom tung.

3. Ja Herren beware Prins Oscar också, Att
vi alla Swenska med honom följa må, när stottena
de knallar och stenden må'n falla, El då är det ro-
ligt att vara Grenadier.

4. Goddag kamrater, vi träffas här i dag! Att
efter vår Nådiga Konungs behag, Att låra exercera,
skjuta och marschera, det är vår wilja och det är
hans behag.

5. Ja Herren beware vår hemgång också, Att
vi alla kunna med helsen och trefnad få, Då skall en
röst från höjden höras ikring bröder, att Herren
har bewarat både stora och små.

6. Goddag ömma maka, som jag har älskat
ömt, Din trohet, som jag så länge har glömt, När
makarna vi bylla och plikterna vi fylla, si då är
vårt hjerta klart som watten uti ström.

Den Fjerde:

Krigs-Wisa.

Orderna de kommo både hastigt och snällt,
att wi 'full' vara sårdiga marschera i sålt,
då fick wi öfvergifwa både åker och plog
och taga det blanka gewäret emot.

2.

Då wardt wi transporterade till Wexjö lilla stad,
der stodo tre Herrar med prästaswer i hand;
god dag mina gossar, I tagen edra namn,
med durchmarsch I gången till främmande land. :;

3.

Sen' wardt wi transporterade till Wexjö lilla torg,
och detta gjorde våra föräldrar stor sorg,

de lade med oss matsäck af alldrabästa slag,
men ångstan hon måttade med sorg och med qwal. :/:

4,

Våra hattar bepryddes med ovanliga ting,
hwarendaste blodsdroppa rördes omkring,
med släktan wid vår sida, gewäret wid vår arm,
wi gånga med durchmarsch till främmande land.

5.

Tjufwaste sommar och wackraste vår,
då wi så gå bort som willfarande får;
ja, såren de länna wäl igen sina lamm,
men ingen känner oss uti främmande land.

6.

Tjufwaste sommar och klaraste dag,
då lärkan hon spelar och lilla göken gal,
och alla blad och blommor de sprida sig ut,
ja då så wi stånda för kulor och för krut.

7.

Min bror är bortgången men jag är hemma qwar,
beängslad och bedröfwad är min mor och min far;
det kan ju ej hjälpas, ty tiden är så kort,
för samma betalning får bewåringen gå bort. :/:
